

ΤΑ ΕΣΥΠΙΝΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Στό ζυθοπωλείο.

Μο νόλογος ζυθοπότου: 'Απόψε εφθάσα στο δαδέ-
κατο ποτήρι. Νά ιδώ τώρα πώς θά φθάσω και... στο σπήτι μου!..

Στό ξενοδοχείο μεταξύ συνδαιτημόνων:

'Ο ένας βρίσκει ένα μυρμηγκι μέσ' στο ψωμί και τὸ δείχνει
στό παρακαθήμενο.

Έκτιστος: Καλά, πού δέν τὸ ἔφαγες; μπορούσε νά σου φέρη
κόψιμο.

'Ο ἄλλος: Τὸ μυρμηγκι δέν εἶναι βέβαιο πὼς φέρνει κόψιμο.
Σὲ πάνει... ὁ ψωμί μόνον ἂν καταπιῆ κανένα μαχαίρι!..

Μιά γνώμη κοινοπολάς περὶ ἀνδρογύνου, πού δέν διακρίνεται
ἐπὶ πνεύματι:

— Οἱ δύο μαζί κάνουν...ἔνα τετραπόδο!..

Τὴν παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους ὁ κ. Π. ἐκ παραδρομῆς καταπι-
νει μαζί μὲ τὸ κομμάτι τῆς βουσιλόγητας καὶ τὸ ἀγγυρὸ νόμισμα,
πού ἔκρυβε γύρω μέσα στήν φέτα του:

— Καὶ τώρα νά μηνύσουμε τοῦ γιαιτροῦ, λέει ἀνήσυχη ἡ γυ-
ναῖκα του.

— 'Α μπά! μπά! Αὐτὸς εἶναι ἱκανὸς νά μῶσ πάρη τὰ λεφτά
κ' ἀπό τοῦ ἀπὸ τὸ στομάχι!..

Στὴν ἐξοχή:

Εἶναι τόσες μίγες, ὅστε ὁ κ. 'Αναξαγόρας γιὰ νά κοιμηθῆ
ἀναγκάζεται νά σκεπασθῆ τὸ κεφάλι του μὲ τὸ σφυρατόπλεκτο σκε-
πασμα τῶν φαγητῶν.

Μιά κυρία ἀπὸ τὴν συντροφιά τὸν ρωτᾷ:

— 'Αναξαγόρα, τί ἔχεις σκεπασέ αὐτοῦ; Κεφαλάκι πρόβειο;
Κι' ὁ 'Αναξαγόρας ἐξυπνότετα:

— 'Οχι!... μουλά!

'Ακρον ὄψων οἰκονομικῆς διαίτας:

— Νά τρέφεται μὲ ὄνειρα καὶ νά παχαίνει μ' ἐλπίδες!..

'Ο ἀσθενὴς σὴ φιλιότητι τοῦ σῶζογο:

— Γυναίκα, γιὰτι εἶναι τόσο κόσμος στή κίμαρά μου; Δέν
ἔχεις πὼς ἡ ἀσθένεια πού ἔχω εἶναι κολλητικὴ; Μείνε μόνο ἐσὺ
κοντά μου... ἀγάπη μου!

'Ενας σπάταλος, ἀφοῦ ἔφαγε ὅλα τὰ λεφτά του, ἄρχισε νά δα-
νεύεται μεγάλα ποσὰ ἀπὸ 'Εβραίους τοκογλόφους, βασιζόμενος στήν
κλιρονομία, πού ὄλακρινε ἀπὸ ἕνα ἄκλληρο θεῖο του. 'Ἐσφρα
ὡς μανθάνει πὼς ὁ θεὸς του ἀπέκτησε παιδί.

— Ἄλλοθιμον, εἶπεν τότε μὲ πίκρα. Τὸ παιδί αὐτὸ εἶναι ἀληθι-
νὸς Μεσσίας... 'Ἦρθε στὸν κόσμο πρὸς ὄλεθρον τὸν... 'Εβραίων!..

Ὁ Κατεφυγμένος

αὐτὴς καὶ τὸν συγγενῶν τῆς ὅπως παρατηρήσει ἂν ἔχη τὰ πρὸς
τὸν προκειμένου σκοπὸν χαρακτηρηστικὰ καὶ θέλει μηνύσει τὸν συμ-
βολογράφον νά ἔτοιμάσῃ τὸ μετὰ αὐτῆς καὶ τῆς 'Επιτροπῆς
ὑπογραφησόμενον συμβόλαιον. Θέλει τῆς δοθεὶ μισθὸς μνηστὸς ἐκ
δραχμῶν ἑκατὸν, τὸ δὲ ἐκ τῶν εἰσπραξέων ἀναλογουῶν αὐτῆ μερι-
διον κατὰ τὸν Κανονισμὸν τοῦ 'Ελληνικοῦ Θεάτρου θέλει μείνει
πρὸς ὄφελος τῆς 'Επιτροπῆς.

Πράγματι, τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1842 ὑπεγράφη μεταξὺ τῆς
'Επιτροπῆς τοῦ Θεάτρου ἀρ' ἐνὸς καὶ τῆς 'Αθηνᾶς Ι. Φιλιππάκη,
Ιω. Φιλιππάκη καὶ τοῦ Γ. Οἰκονομίδου διὰ τὴν ἀγρόμισματον Κυρά-
τωσ Φιλιππάκη ἀρ' ἑτέρου, συμβολαίον διὰ τοῦ ὁποῖου ἡ 'Αθηνᾶ
Φιλιππάκη ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν, συναινέσει τῶν γονέων
τῆς ν' ἀγασθῆ ἐπὶ ἐν ἔτος τοῦλάχιστον εἰς τὸ 'Ελληνικὸν Θεά-
τρον. Καὶ ἔτσι ἡ 'Αθηνᾶ Ι. Φιλιππάκη ὑπέβη ἡ δευτέρα 'Ελληνικὴ
ἠθοποιός.

'Υστερ' ἀπὸ τὴς δύο αὐτῆς παρουσιάστηκαν τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ
ἔλαβαν μέρος οὐ 'Ελληνικῆς παραστάσεως ἡ Μαριγῶ Δευτερίδῃ καὶ
Μαριγῶ Δομοστίῃ. Γιὰ τὴν τελευταία αὐτῆ ὁ 'Ελληνικὸς Παρατη-
ρητῆς» τῆς 15ης Μαΐου 1843, γράφει:

«Ἡ ὑποκριθεὶσα τῆς Ζαΐραν ἔχει τὴν φωνὴν ἐναρμόνιον, τὰ
σχήματα εὐπρεπῆ καὶ ἡ ἀπαγγελία τῆς ἀποδεικνύει ὅτι ἔννοει τὰ
λεγόμενα».

'Απὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τοὺς γυναικίους ρόλους ἔπαιξαν πάν-
τοτε γυναῖκες. Ὁ πολιτισμὸς ἐμπνευσε τὴν 'Ελλάδα καὶ αἱ προλή-
ψεις ἔπεσαν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ
ἔκανε νά θεωρηθῆ ἀτίμο. Οἱ γυναῖκες τῆς σημερινῆς ἐγένοντο δεκτῆς
στ' 'Αθηνᾶς σαλόνια καὶ στὰ 'Ανάκτορα. Καὶ ἀρχίσε ἡ ἀληθινὴ
δημιουργία τοῦ Νεοελληνικοῦ Θεάτρου μὲ τὴν Εὐαγγελία Παρα-
σκευοπούλου καὶ τὴν Αἰκατερίνη Βεργῆν.

Ὁ Σταχυολόγος

ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΑΜΠΙΝΑ ΜΟΥ

ΜΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΝΥΧΤΑΣ

Τοῦ 'Ερρίμου Χάινε

'Ἡ θάλασσα ἔχει τὰ μαργαριτάρια τῆς, ὁ οὐρανὸς ἔχει τ' ἀστέ-
ρια του, ἡ καρδιά μου ὅμως, ἡ καρδιά μου, ἡ καρδιά μου ἔχει τὸν
ἐρωτὰ τῆς...

Μεγάλῃ εἶναι ἡ θάλασσα καὶ μέγιστος εἶναι ὁ οὐρανὸς, ἀλλὰ
πεῖο μεγάλη εἶναι ἡ καρδιά μου, καὶ πεῖο ὄμορφα ἀπὸ τὰ μαργα-
ριτάρια κ' ἀπὸ τ' ἀστέρια λάμπει ὁ ἐρωτὰς μου...

Σὲ σένα, νέα κόρη, σὲ σένα ἀνίκερ ὀλόκληρη αὐτῆ ἡ καρδιά, ἡ
καρδιά μου, καὶ ἡ θάλασσα κ' ὁ οὐρανὸς ἀνακατενοῦνται σὲ μιά
καὶ μόνῃ ἀγάπῃ, γιὰ σένα!

Στὸ γαλάζιο θόλο τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ πού λάμπουν τὰ ὠρεῖα
ἀστέρια, θά ἤθελα νά κολλήσω τὰ χεῖλιά μου σ' ἕνα φλογερὸ φέ-
λιμα καὶ νά χύσω χερμάρονος διακρύ-
ων...

Αὐτὰ τ' ἀστέρια εἶναι τὰ μάτια τῆς
πολυαγαπημένης μου, λαμπυρίζουν καὶ
μοῦ στέλνουν χίλιους χαριτωμένους
χαριτωσμούς ἀπὸ τὸ γαλάζιο θόλο τοῦ
οὐρανοῦ...

Πρὸς τὰ μάτια τοῦ οὐρανοῦ,
πρὸς τὰ μάτια τῆς πολυαγαπημένης
μου, ὕψων εὐλοβικά τὰ χεῖριά μου καὶ
παρακαλῶ, καὶ ἱκετεύω...

Μάτια γλυκὰ, χαριτωμένα φῶτα,
δότες τὴν εὐτυχία τῆς ψυχῆ μου, δό-
στε μου τὸ θάνατο, ἀλλὰ γίνετε δικὰ
μου, ἔσει; καὶ ὅς ὁ οὐρανὸς σας!..

Τὰ κύματα καὶ οἱ ρεμβασμοὶ μου μὲ νανορίζουν καθὼς εἶμαι
ἐπαλμωσένος πάνω στὴν κοκέτα μέσα στὴν καμπίνα μου...

'Ανάμεσα ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παραθυράκι, παρατηρῶ ἐκεῖ ψηλά,
τὰ λαμπερὰ ἀστέρια, τ' ἀγαπημένα καὶ γλυκὰ μάτια τῆς πολυ-
αγαπημένης μου...

Τ' ἀγαπημένα καὶ γλυκὰ μάτια ἔαρχονται πάνω ἀπὸ τὸ κε-
φάλι μου, καὶ λάμπουν καὶ τρεμοσβύθουν στὸ ὕψος τοῦ γαλάζιου
θόλου τοῦ οὐρανοῦ...

Στὸ γαλάζιο θόλο τ' οὐρανοῦ κυτταῖσα εὐτυχισμένους, ὦρα πολὺ,
ἔως ὅτου ἕνα πέλαγο ἀπὸ ἀσκηρὸ δριμύλη μου σκέπασε τὰ μάτια, τὰ
γλυκὰ καὶ 'Αγαπημένα μάτια...

Πάνω στὸ παράθυρο πού ἀκουμπῶ τὸ ρεμβῶδες κεφάλι μου,
ἐρχονται καὶ σπάνε τὰ κύματα, τὰ ἐξαγριωμένα κύματα καὶ θαυ-
νὰ καὶ μουρμουρίζουν στ' αὐτὸ μου: — «Δυστυχισμένε τρελλέ!
τὸ χεῖρι σου εἶναι κοντὸ, κ' οὐρανὸς εἶναι μακριὰ καὶ τ' ἀστέρια
εἶναι στερεὰ καρφωμένα ἐκεῖ ψηλά μὲ χρυσὰ καρφὰ... 'Αδικα ποθεῖς,
ἀδικα παρακαλᾷς, θά ἐκανεσ καλλίτερα νά πᾶς νά κοιμηθῆς, δυ-
στυχισμένε τρελλέ!..»

'Ονειρευόμενα μιά ἔρημη πεδιάδα, σκεπασμένη ἀπὸ βοῦβὸ καὶ λευκὰ
χιόνι, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ λευκὸ χιόνι, ἦμον θαμμένους καὶ κοιμόμενους
τὸν χρῶ ὕπνο τοῦ θανάτου...

Καὶ ὅμως ἐκεῖ ψηλά, ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ θόλο τοῦ οὐρανοῦ, τ' ἀστέρια,
αὐτὰ τὰ γλυκὰ μάτια τῆς πολυαγαπημένης μου, κοιτοῦσαν τὸν τάφο
μου καὶ ἔλαμπαν μὲ θριαμβευτικὴ, μαίλιχα, γαλήνη, γεμάτη ἀγάπη...

(Ἀπὸ τὴν «Θάλασσα τοῦ Βορρᾶ»)